

Sao Khuê

ANH CÓ THƯƠNG EM KHÔNG...

Anh ạ,
Em đã trở về trong giấc mơ
Em về thăm lại mái trường xưa
Nơi đó lần đầu ta gặp gỡ
Nơi đó lần đầu em ngân ngơ...

Em về đi lại con đường xưa
Hai bên ruộng mạ mọc lúa thưa
Văng vẳng vài tiếng kêu ếch ộp
Em lén nhìn ai những buổi trưa.

Chiều xuống, کیا ai, con đê dài
Thanh gọn, cao cao, đi miệt mài
Sao không quay mặt nhìn em tí
Chớp mắt, em dấu tiếng thở dài...

Trường mình trong quận, đường vào sâu
Lúa mới reo vui đã ngập đầu
Đê dài trải đá, ra đường lộ
Sao chẳng chờ em về cùng nhau.

Một tuần lâu thế chẳng qua mau
Chỉ ngày thứ Bảy mới gặp nhau
Em muốn mỗi ngày là thứ Bảy
Để đừng phải đợi quạ bắc cầu...

Người bảo hai đứa mình xứng đôi
Em vẫn thẹn thùng, kỳ quá thôi
Anh nheo mắt nhìn khi ngang lớp
Em cũng nhìn ra khẽ mỉm cười.

Hai ta tình ý cũng như nhau
Ước gì tiến đến truyện trâu cau
Mai một ra trường mình đám cưới
Hạnh phúc bên nhau đến bạc đầu.

Hè đến em còn bận học thi
Nhắn anh, dù có ngại tí tí
Bài thi anh lấy về dùm nhé
Mang đến nhà em, chớ ngại gì.

Hôm ấy em mơ “đi chùa Hương”
Như cô thiếu nữ, em vấn vương
Mong khi anh đến, mình cũng sẽ
Tha thiết nhìn nhau, dấu chuyện thường.
Ai ngờ hôm ấy đổ tai ương
Anh gặp mẹ em ở giữa đường
Mẹ cản không cho anh giáp mặt
Trong cửa nhìn ra, lòng như tương.
Tự ái, anh đi chẳng quay về
Phản em, bố mẹ bắt vu qui
Bị rịn làm chi giờ chia cách
Anh đến tìm em để làm gì?
Một giờ anh nói, nói những chi
Em lắng tai nghe, lệ dấu mi
Trước đó, không tìm em lớp học
Bây giờ muốn quá nói làm gì...
Em bước sang ngang phận lỡ làng
Tiếc nuối tình kia đã dở dang
Hai ta chưa một lần chung bước
Lời yêu chưa ngộ, tình vẫn mang...

Anh ạ, mùa thu đang nhẹ nhàng gõ cửa. Những chiếc lá phong hai bên đường đã khoác chiếc áo màu rực rỡ. Có nhiều màu áo lắm anh ạ, vàng nhạt, vàng đậm, vàng cam, vàng đỏ và có những nàng còn điệu đà với những chiếc áo hai màu, vàng pha xanh, đỏ pha tím, cam pha hồng... Một năm 52 tuần, các nàng chỉ có 2 tuần để mang áo đẹp ra khoe và sau đó các nàng với những chiếc áo úa màu bị các anh chàng Gió, đôi khi nhẹ nhàng, đôi khi mạnh bạo mang đi, làm bay tứ tung trước khi tặng lại cho anh chàng Đất. Mà Đất, có biết thương hoa tiếc ngọc gì đâu, Đất còn chèo kéo thêm nàng Mưa vò nát Lá trước khi chôn vùi...

Lá đã từng chúm chím chồi non, mon mơn khi dậy thì, xanh mát chờ Nắng đến cùng reo vui...

Anh còn nhớ các cô thiếu nữ thời xưa không? E áp trước “người lạ” nhưng sau đó khúc khích kể nhau nghe y như lá xanh rì rào trước nắng xuân...

Mình gặp nhau lần đầu là mùa thu, mùa khai trường.

Anh đã bắt đầu sự nghiệp “gõ đầu trẻ” và em vẫn còn miệt mài nơi giảng đường.

Mỗi tuần em chỉ đến trường dạy thêm vào ngày thứ Bảy. Nơi chúng mình dạy học là một trường quận, từ quốc lộ số 4 đi vào qua con đường trải nhựa, hai bên là ruộng lúa rì rào.

Chiều thứ bảy, từ lớp học, em nhìn thầy anh miệt mài đi mau ra quốc lộ đón xe về. Đáng cao, thanh làm em liên tưởng đến anh chàng Dũng mà em đã vẽ ra khi đọc truyện “Đôi Bạn” của nhà văn Nhất Linh, cái đoạn tả Dũng về quê một buổi chiều qua cánh đồng lúa chín dưới nắng vàng rực rỡ...

Dĩ nhiên là anh chẳng biết em đã nhìn theo bao lần và bao lần em tự hỏi anh có “thấy” em không.

Ít lâu sau đó, dường như “người ta” đã thấy, và anh còn để các thầy cô khác thấy nên các bạn thường gọi anh là “cảm tình viên” của em. Em thì vẫn nhất, thường chỉ rúc rích với mấy chị chứ nào dám mở miệng với phe đàn ông, chả thế mà các “ông” cùng lớp ở đại học cứ tưởng em làm cao, làm phách. Các ông ấy, cũng như anh, đâu biết cha mẹ em khó khăn kinh hoàng, khó đến nỗi bà nội và cô em phải kêu lên:

- Chị cũng khó vừa thôi. Nó đã hư thì bỏ trong hũ đậy nút lại cũng hư. Con gái lớn mà bắt ne bắt nét, la mắng, cảm đoán đủ thứ...

Ba em cũng rình rập không kém. Học bài khuya, em ra sân trước hít thở cho tỉnh ngủ thì cụ đã xuất hiện sau lưng:

- Hẹn hò truyện trò với thằng nào hả? Nó vừa trốn mất lúc bố ra.

Nhiều lần bố em đi nhẹ như mèo để nhìn trộm xem em học bài hay đọc tiểu thuyết...

Cho nên em... thương anh muốn chết mà đành giả dò ngó lơ. Em ngó lơ nhưng sau đó lại len lén nhìn theo, đôi khi từ trong lớp nhìn ra, mắt chạm mắt để đem về lại băng khuâng...

Anh nhớ không, trong “Đôi Bạn” có đoạn “Nền trời lúc đó, Dũng thấy như một tấm lụa trong; một con bướm trắng ở vườn sau bay vụt lên cao rồi lẫn vào màu trời. Dũng tự nhiên nghĩ

đến một bãi cỏ rộng trên đó có Loan và chàng, hai người cùng đi ngược lên chiều gió. Nàng mặc một tấm áo lụa trắng và gió mát thơm những mùi cỏ đưa tà áo nàng phơ phất chạm vào tay chàng êm như những cánh bướm...”

Em, em cũng đã từng mơ.

Em mơ một đêm trăng tuyệt đẹp, leo lên đồi thoai thoải ánh trăng loang, tựa vai anh nhẹ bước dưới trăng ngàn, nghe thủ thi muôn vãn lời âu yếm...

Nhưng cũng như cô bé đi chùa Hương của Nguyễn Nhược Pháp “mơ nhiều biết thế thôi, kéo ai mà biết được, nhìn em ắt nực cười”.

Cũng ốm ờ như Loan và Dũng, anh vẫn chỉ mơ, vẫn chỉ nheo mắt tinh nghịch nhìn em khi đi ngang lớp em đang dạy. Em chờ anh ngỏ lời. Các bạn vẫn nói mình xứng đôi vừa lứa mà anh. Anh nhớ không, có lần sau giờ nghỉ trưa, các bạn đã vào lớp dạy, phòng giáo sư chỉ còn ba người: anh, em, và anh Thịnh. Hai đứa mình chưa có giờ dạy, anh Thịnh trước khi vào lớp đã nheo mắt nhìn em và vỗ vai anh:

- Nói đi nhé... Nói đi nghe!

Thế là em đợi... Cả hai chăm chú chăm bài... Em đứng dậy đến bên cửa sổ, hy vọng có người sẽ nhẹ ôm vai để tỏ tình. Thế mà người đó vẫn ngồi yên, chăm chú chăm bài, không nói một lời và không cả lên nhìn em. Một giờ nghỉ trôi qua...

Sau này nghĩ lại, em tiếc ngẩn tiếc ngơ. Giá ngày hôm đó em có can đảm bắt chuyện với anh, em sẽ rủ anh chơi trò bói tên. Em đã nhiều lần bói tên hai đứa mình xem có ghét nhau không. Bói đi bói lại thì kết quả hai tên chúng mình là hai kẻ “yêu nhau: amour”. Em sẽ giả vờ như không biết, em sẽ chỉ cho anh cách bói. Em sẽ viết tên anh rồi tên em thành hai hàng, sẽ xóa những mẫu tự giống nhau, sẽ đếm những mẫu tự còn lại và rồi sẽ theo bốn góc hình vuông: camarade, ami, amour, ennemi, ... mà đếm.

Tên của chúng mình sau khi xóa những mẫu tự giống nhau, còn lại 11 mẫu tự khác nhau. Bắt đầu đếm 1: bạn; 2: bạn thân; 3: người yêu; 4: thù nhau thì con số 11 rơi vào chữ amour, mình sẽ là người yêu của nhau anh ạ. Khi đó, em sẽ đỏ mặt, sẽ

chớp mắt, sẽ như hơi thở hỏi anh “Không biết có đúng không nhỉ?” và anh sẽ thừa can đảm nói lời yêu.

Kỳ ghê, anh sợ cái gì mà không dám. Không dám cầm tay, anh sợ bị hất ra; không dám nói lời yêu, anh sợ bị từ chối thì biết đất có nứt cho mình chui xuống trốn hay không... Lạ chưa, sao anh không nhìn vào mắt em, nhìn vào cửa sổ mở rộng của lòng em... Trời ơi, không phải là cửa sổ mà là cửa chính, cửa cái, không phải chỉ hi hí mà mở toang để đón anh vào, vậy mà anh chỉ ngấp nghé đi ngang, nhìn vào rồi quay đi.

Bao nhiêu lần em tự hỏi hay là anh không yêu em, bắt quá thấy em xinh xinh thì có cảm tình, hay là anh đã có người yêu? Có lần thu hết can đảm em đùa đùa:

- Lớp (em thường nói trống, không dám xưng tôi hay xưng em với người khác phái) có nhiều cô đẹp lắm, hôm nào anh ghé trường thì giới thiệu cho anh...

Hình như anh có sa sầm nét mặt.

Rồi mùa hạ đến nhanh. Định mệnh đến với em vào ngày lễ phát thưởng cuối năm của nhà trường. Người thiếu tá chỉ huy phó sư đoàn ở quận đến dự lễ và bám theo em sát sạt. Khi em nhờ anh đưa về, ông ta đã mau mắn chớp cơ hội. Ông ta sai tài xế chở em và chị Thanh về Sài Gòn cho kịp giờ thực tập buổi chiều của em. Sau đó cuối tuần nào ông cũng đến nhà, dĩ nhiên là nói chuyện với bố em.

Em đuối mũi học thi nên nhấn người nhờ anh mang bài thi của học trò quận về đùm em, cố tình tạo cơ hội cho mình gặp nhau mà.

Sao xui quá là xui. Tối đó em vừa bước ra tới phòng khách thì anh cũng vừa dừng xe trước cổng và mẹ em thì đang quét sân. Dĩ nhiên, mẹ em chặn anh lại. Giá như những bà mẹ khác thì anh đã được ân cần mời vào nhà nhưng đã nói bố mẹ em là những người tiền sử nên mặc cho em đứng như trời trồng trong nhà nhìn ra để chỉ thấy anh quay xe ra về. Sau đó mẹ em... quăng xấp bài thi cho em thêm vài câu dẫn mặt.

Em tưởng tượng câu chuyện giữa hai người

- Ông tìm ai?

- Dạ cháu mang bài thi đến cho...

- Nó không có nhà, ông để tôi đưa lại cho nó.

Mặc dù lúc đó em ở trong nhà nhìn ra, đang hồi hộp chờ anh bước vào... Thế nhưng anh có được mời đâu mà vào, anh quay xe đi thẳng, đi luôn, đi mãi, đi mãi mãi...

Ông sư đoàn phó thì không ngớt đến châu và sau cùng một bà, không biết là bồ hay vợ của ông, đến nhà em. Bố mẹ em sợ em bị tạt acide nên bố em cho bà biết ngay là em đã có hôn phu. Hai tuần liền em không dám ra đường kể cả đi học để rồi lễ đính hôn được cử hành cuối năm đó với một trong những người đã đi đám hỏi khi em vừa lên đại học.

Mọi lý do từ chối hay hoãn binh đều bị hai vị tư lệnh bác bỏ và mẹ hăm mẹ hứ mẹ bung ngay vào. Sau khi tư lệnh phó thỏa thuận với tư lệnh trưởng, bố em gọi em thông báo quyết định:

- Tôi gả cô cho Quân.

- Con không lấy.

- A, cô chê nó vì... vì... nhưng nó có hiếu với mẹ, đi làm được bao nhiêu mang về hết cho mẹ nuôi em. Biết lo cho mẹ và em, sau này nó không bỏ vợ bỏ con...

Và bố đe em: thằng Hoàng ấy à, bố nó hách, không gả (Hoàng là người hàng xóm xa đã đếm từng bước em đi, đã không ngừng gửi những lời thăm hỏi em qua người em và chị của anh ấy khi anh ấy đi học bên Pháp.); thằng Hải ư, mẹ nó đánh bài, không gả; thằng Xuân ư, chẳng hiếu bên Pháp nó học bác sĩ hay học nhảy đầm, không gả!

Phần anh, dù thấy em tươi như trăng rằm anh vẫn không nhờ mối mai đưa tiếng nhưng bố em biết thừa tình ý đôi ta nên không gả. Anh tò mò muốn biết lý do hả? Bố em bảo không gả con cho nhà buôn bán, họ buôn bán giàu có, coi trọng đồng tiền...

Ông hôn phu cũng được hăm he để sau này ông thường kể công với em là không có ông cưới thì em ế chồng vì đàn ông ai không tự ái nhưng ông tính queo khi bố em hăm:

- Ăn hỏi rồi vẫn phải chờ thêm hai năm để học cho xong, ra trường mới làm đám cưới. Không được đến trường đại học đưa đón, không được đến nhà nói chuyện. Hai ngày trước ngày cưới mới được đi chung để sắm sửa, v.v. và v.v.

Hôn phu của em cũng kiêu “mẹ đặt đầu con ngồi đó”, không dám hó hé dù đã có người yêu, và lại ông đầu thiếu người để rước đèn, ông cưới vợ cho mẹ, anh biết rõ mà.

Em mang bánh hỏi đến nhà Bùi, người mà hai gia đình hứa hôn với nhau khi em còn trong bụng mẹ như chuyện bên Tàu. Bùi và ba của Bùi rất thương em. Bùi thì nhiều lần theo ngõ về. Ba của Bùi nhiều lần nhắc lại lời hứa năm xưa nhưng bố em cũng xù vì Bùi ham chơi hơn ham học. Ba của Bùi cứ ngỡ là em phụ lời thề nên hậm hực nhìn em không nói câu nào.

Em thu hết can đảm mang phần bánh hỏi đến biếu anh. Anh không có nhà, nhưng sau đó, dù không có giờ dạy, anh cũng lặn lội xuống trường quận gặp em lúc ăn trưa. Cũng chỉ mình em trong phòng giáo sư nhưng trái với lần trước, trong một giờ đồng hồ anh nói em nghe... Anh nói, nói nhiều lắm, em không nhớ hết và trước khi về anh còn buông câu:

- Bộ Sài Gòn hết người lấy hay sao lại lấy Quân?

Em đã phì cười vì ngỡ anh ghen để sau này thăm thía.

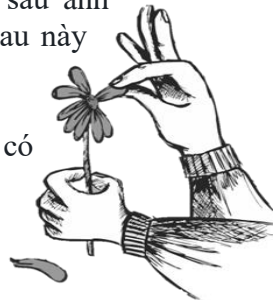
Anh đã đến tìm em...

Ờ há, vậy thì anh có yêu em không? Nếu có, sao anh không nói, em đã tạo nhiều cơ hội mà. Anh chỉ cần nán lại chờ em chiều thứ Bảy để cũng về mà. Anh có thể đến trường đại học tìm em mà... Sao anh không đến, không chờ, không nói...

Ừ, anh không nói một lời mà chỉ mỉm cười. Có lần anh còn giơ cao quả mận Đà Lạt mà em mang cho các chị bạn, chứ không cho anh, ra điều em không cho mà anh vẫn có đây nè. Từ đó, mỗi lần ăn mận là kỷ niệm lại ủa về...

Khi lựa đào đã buộc anh mới đến, đến để giận hờn, để trách móc. Vậy thì chắc là anh cũng có một tí tí cảm tình với đôi mắt to đầy nhĩ, một tí tẹo để một năm sau anh cưới vợ hay nhiều tí tẹo để nhiều năm sau này con út của anh mang tên em hả anh...

Em muốn một lần gặp lại anh để hỏi anh có thương em không, thương ít hay nhiều?

Sao Khuê